

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 2 września 2014 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych stwierdził, iż sprawa z powództwa A. F. przeciwko (...) Zakładowi (...) na (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. o zadośćuczynienie nie jest sprawą z zakresu prawa pracy i przekazał ją do rozpoznania I Wydziałowi Cywilnemu Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie, jako sądowi właściwemu.

W uzasadnieniu tego rozstrzygnięcia Sąd podniósł, iż wobec wskazania przez strony, iż nigdy nie łączył je stosunek pracy, przedmiotowa sprawa w świetle art. 476 § 1 k.p.c. nie jest sprawą z zakresu prawa pracy.

Wobec powyższego, zgodnie z brzemieniem art. 200 § 1 k.p.c. niniejszą sprawę przekazano do Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie, I Wydziału Cywilnego, jako sądu właściwego do jej rozpoznania.

Z powyższym orzeczeniem nie zgodziła się powódka, która drogą zażalenia wniosła o rozpoznanie powództwa w odpowiednim Wydziale Cywilnym Sądu Rejonowego w Łodzi.

W uzasadnieniu zażalenia wskazano, że stosunek pracy który wykonywała, jak również wszelkie formalności wynikające z jej zatrudniania w pozwanej spółce, miały miejsce w Ł.. Ponadto wskazała też, iż ze względu na swoją obecną sytuację materialną, nie jest w stanie ponieść dodatkowych kosztów związanych z przeniesieniem sprawy do Sądu w Warszawie.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 200 § 1 k.p.c. sąd, który stwierdzi swą niewłaściwość, przekaze sprawę sądowi właściwemu. Postanowienie w tym przedmiocie może zapaść na posiedzeniu niejawnym. Sąd, któremu sprawa została przekazana, jest związany postanowieniem sądu przekazującego.

W przedmiotowej sprawie bezspornym jest, iż w związku z łączącą strony umową zlecenia powództwo A. F. nie może być rozpoznane przez sąd pracy. Do właściwości sądów pracy należą bowiem zgodnie z art. 476 § 1 k.p.c. sprawy:

1) o roszczenia ze stosunku pracy lub z nim związane;

1¹) o ustalenie istnienia stosunku pracy, jeżeli łączący strony stosunek prawny, wbrew zawartej między nimi umowie, ma cechy stosunku pracy;

2) o roszczenia z innych stosunków prawnych, do których z mocy odrębnych przepisów stosuje się przepisy prawa pracy;

3) o odszkodowania dochodzone od zakładu pracy na podstawie przepisów o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych.

Łącząca strony umowa zlecenia, należy do umów cywilnoprawnych, a sądem właściwym do rozpatrywania sporów wynikających z tego rodzaju umów jest sąd cywilny. Dochodzone przez powódkę roszczenie o zadośćuczynienie z tytułu umowy zlecenia, ma wyłącznie cywilnoprawny charakter i jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy podlega rozpoznaniu przez sąd cywilny.

Zgodnie z art. 46 § 1 kpc strony mogą umówić się na piśmie, o poddanie sądowi pierwszej instancji, który według ustawy nie jest miejscowo właściwy, sporu już wynikłego lub sporów mogących w przyszłości wyniknąć z oznaczonego stosunku prawnego. Sąd ten będzie wówczas wyłącznie właściwy, jeżeli strony nie postanowiły inaczej lub jeżeli powód

nie złożył pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Strony mogą również ograniczyć umową pisemną prawo wyboru powoda pomiędzy kilku sądami właściwymi dla takich sporów.

Powyższe oznacza, iż określona przez strony w umowie właściwość wyłączna sądów dla rozpoznawania ich spraw powoduje, że właściwość w ten sposób określona eliminuje każdą inną właściwość, a więc także ewentualną właściwość ogólną i przemienną (zob. post. SN z 29.11.1982 r., I CZ 98/82, niepubl.).

W rozpoznawanej sprawie, w umowie zlecenia zawartej z powódką, niewątpliwie określono, iż sądem właściwym do rozpoznania wszelkich sporów wynikających z treści tej umowy jest sąd właściwy miejscowo dla siedziby Zleceniodawcy. Tym samym, strony zawierając umowę określiły na piśmie właściwość wyłączną tego sądu, celem rozstrzygnięcia sporów wynikających z realizacji umowy zlecenia. Powódka wskazaną umowę podpisała akceptując wszelkie jej postanowienia oraz przyjmując na siebie wszystkie wynikające z niej zobowiązania. Zgodnie z odpisem z KRS zleceniodawca - (...) Zakład (...) na (...) Spółka Akcyjna ma siedzibę w W.. Wobec tego sądem właściwym do rozpoznania sporu o zadośćuczynienie jest Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie. Z tych też względów zaskarżone przekazanie sprawy do rozpoznania wskazanemu Sądowi było jak najbardziej uprawnione.

Bez wpływu na powyższe pozostaje okoliczność, iż stosunek prawny łączący strony, jak i wszelkie formalności wynikające z zatrudnienia powódki, realizowane były na terenie Ł.. Ten stan rzeczy nie pozbawia bowiem waloru ważności porozumienia zawartego przez strony w zakresie wyłącznej właściwości sądu dla rozpoznania sporów. Wobec powyższego, wbrew twierdzeniom skarżącej, bezzasadnym jest wyznaczenie właściwości miejscowej sądu, na podstawie miejsca świadczonej pracy.

Nadto także względy celowościowe, ekonomika procesu, koszty i uciążliwość dojazdu strony do W., nie mogą na gruncie rozpatrywanego przypadku przesądzać o właściwości innego sądu rejonowego. Wskazane kryteria, choćby nawet uzasadnione nie determinują bowiem właściwości miejscowej sądu rejonowego w sprawach cywilnych, a co za tym idzie nie mogą być uwzględnione przy określaniu właściwości sądu.

Orzeczenie Sądu I instancji odpowiada zatem prawu.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc. oddalił zażalenie strony powodowej jako bezzasadne.

Przewodniczący: Sędziowie:

Z. Odpis postanowienia wraz z uzasadnieniem doręczyć powódce i pełnomocnikowi pozwanego.